

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι. 8,—
Εξάμηνος. 4,50
Τρίμηνος. 2,50
Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,—
Εξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΙΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.— Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Νοεμβρίου 1909

Ἔτος 31ον.— Ἀριθ. 49

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Καὶ εἶχε διακοπὰς!.. Καὶ ἔπρεπε νὰ διέρχεται ἡμέρας εὐχαρίστους, ἀπηλλαγμένης πάσης φροντίδος, παρὰ τὰς ὀχθας τοῦ ποταμοῦ, ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν τῶν δένδρων, τὰ ἵπποα ἔβρεχαν τοὺς κλώνους τῶν εἰς τὸ νερόν, διασκεδάζων μὲ τὸ ἀγαπημένον του ψάρευμα! (*)

ὦ, τί πικρὰ ποῦ εἶνε, καμνίαν φορὰν, ἡ ζωὴ!..

Οἱ Κορπανῶφ εἶχον ἀναχωρήσῃ τὴν προτεραίαν. Τὰ παιδιὰ εἶχαν πάρῃ καθὲν τὸ παιχιδάκι τῆς ἀρεσκείας του εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξαδέλφου· εἶχαν ὑποσχεθῇ ἀμοιβαίως νὰ ξαναἰδωθοῦν· εἶχε συμφωνηθῇ, ὅτι ὁ Αὐγουστος θὰ ἐπῆγγαινε νὰ καθήσῃ ἐν ἔτος εἰς τὴν Βερτσόβιτσαν, ἀφοῦ θὰ ἔπαιρνε τὸ δίπλωμά του καὶ θὰ ἐξεπλήρωνε τὴν στρατιωτικὴν του θητείαν· ἐν τῷ μεταξύ θὰ διετήρουν ἀλληλογραφίαν.

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἐκινεῖτο πολὺ, φοβούμενος μὴ σχίσῃ τὰ φορέματά του καὶ μὴ φθίρῃ τὰ παπούτσια του.

Μόνον μίαν φορὰν ἐξῆλθε, διὰ νὰγοράσῃ κάτι τί, τὸ ὅποιον ἐκουβάλησε κ' ἐφύλαξε μόνος του μὲ τὴν τρυφερωτέραν στοργήν, μολονότι διὰ τῆς ἀγορᾶς αὐτῆς, ἡ μικρὰ του περιουσία ἤλαττοῦτο κατὰ τὰ δύο τρίτα...

Οὐδέποτε, ἀπὸ τῆς πρώτης παιδικῆς του ἡλικίας, ὅταν ἔφθανε μία δεκάρα διὰ

νὰ τὸν κάμῃ πλούσιον, οὐδέποτε εὐρέθη εἰς τὴν αὐτὴν πτωχείαν!

Ὁ πατέρας του δὲν ἐσκοτίζετο διόλου, οὔτε κἀν ἐπρόσεχεν, οὔτε ἐδίδε πεντάραν.

Ὅταν ὁ Αὐγουστος τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐξελέγξῃ τὰ βιβλία του, ὁ κ. Δυμπουᾶ ἀπεκρίθη:

— Στὸ Μπουρμπόν, καμνίᾳ ἀπ' αὐτὲς τίς ἡμέρες, ὅταν θὰ ἔχω καιρό.

— Εὐερίεις τί μοῦ ἐκόστισε αὐτὴ ἡ

περίφημη δεκαπενθημερία ποῦ ἔκαμα τὸν οἰκοδεσπότην;

— Καθόλου.

Ὁ Αὐγουστος ἐσυλλάβισε μὲ τὴν σεσυρμένην φωνὴν τῶν μελαγχολικῶν του ἡμερῶν:

— Δυὸ χιλιάδες ἑκτακῶς σαράντα ἑπτὰ φράγκα καὶ πενήντα, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς γυάλας ποῦ ἀγόρασα διὰ νὰ ἐκθῶ τὰ δυὸ ρωσσικά γραμματόσημα τοῦ ἐξαδέλφου Κορπανῶφ: τοὺς ἄξιζε αὐτὴ ἡ τιμὴ!

— Ὡστε δὲν θὰ σοῦ μένουν πολλὰ πράγματα...

— Τρία φράγκα καὶ ἑκοσι λεπτά!

— Ἡ δεκαμερία ἐνὶ στρατιῶν, παρετήρησεν ἀπαθέστατος ὁ κύριος Δυμπουᾶ. Καὶ αὐτὸ ἦτο ὅλον!

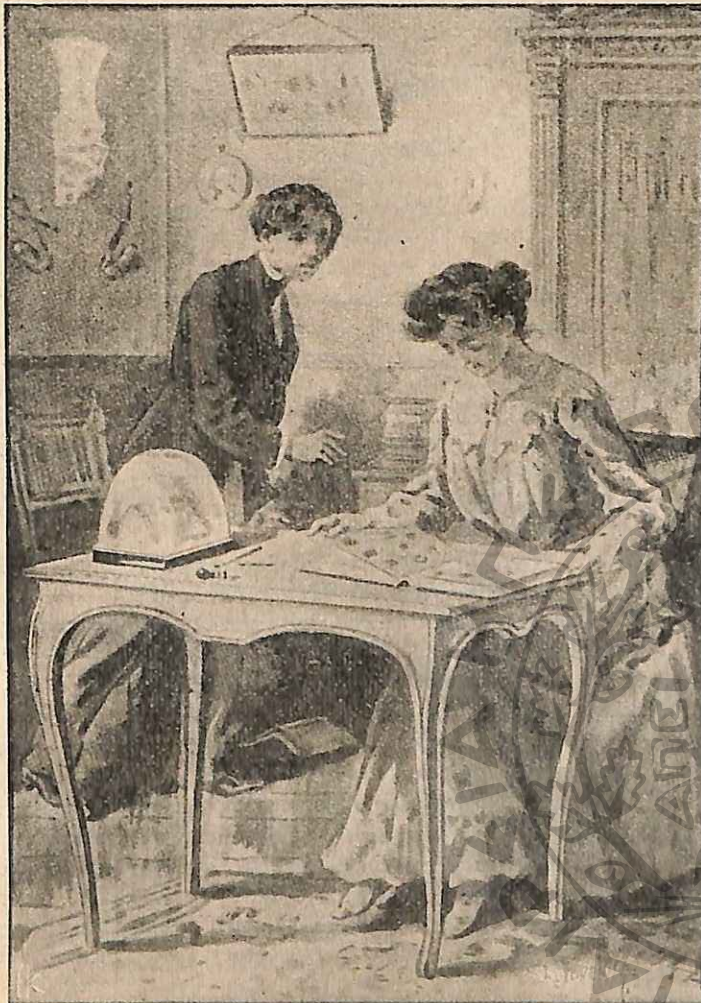
Ἡ οἰκογένεια ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μπουρμπόν. Ὁ Αὐγουστος ἐτακτοποιεῖ τὸ γραφεῖόν του.

Εἰς τὴν περιφανεστέραν θέσιν, πλησίον τοῦ λευκώματος τῶν γραμματοσῶμων καὶ τοῦ καταλόγου Μωρύ, τὸν ὅποιον διαρκῶς συνεβουλεύετο (*), ἐτοποθέτησε τὴν ὑαλίνην σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐπροστάτευεν, ὡς κειμήλιον, τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Κορπανῶφ.

Κάτωθεν τῶν δύο ἰσχυρῶν γραμματοσῶμων τοῦ ρωσσικοῦ ταχυδρομείου, ὁ ἀπογοητευμένος συλλέκτης εἶχεν ἐπιγράψῃ διὰ μεγάλων χαρακτῶν:

«Ἐστοίχισαν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐαλίνης σφαίρας: φρ. 2,847,50.»

Ἐπανελαμβάνανε μεγαλοφώνως τὸν φόβον αὐτὴν ἀριθμὸν, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Ἑβδόμη.

«—Ἐνάρθμον γραμματόσημον!—Δὲν ὑπάρχει! (Σ. 398. στ. α'.)

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 389.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 390.

— 'Ακόμη δεν έτελείωσες ; ανέκρα-
ξεν. "Ελα λοιπόν, ξεμπέρδε, να βγού-
με λιγάκι έξω, τώρα που έδρόσιες.

— Θα είμαι στη διάθεσί σου σε λίγο.
Δεν έχω παρά να βγάλω τα βιβλία μου.

Η 'Εδith έκάθησε πλησίον της τρα-
πέζης και, φυσικώτατα, το πρώτον
πράγμα που είλκυσε την προσοχήν της
ήτο η ύαλινή σφαίρα και το περιεχό-
μενόν της.

— Πολύ ακριβά ! παρατήρησεν, αφού
ανέγνωσε την έπιγραφήν γελῶσα. 'Ε-
ξέχασες όμως να κάμης την εξέλεξι.
— Τί εξέλεξι ;

— Πόσο στοιχίζουν πραγματικῶς,
κατά τὸν κατάλογον, τὰ δύο ρωσικά
σου γραμματόσημα ; ηρώτησεν η' 'Εδith.

— Πάρε και κύτταξε, τῆς εἶπεν ὁ
Αὐγουστος ἐγγειρίζων εἰς αὐτὴν τὸν
κατάλογον.

Η νεᾶνις τὸν ἐφυλλομέτρησεν, ἐνῶ ὁ
Αὐγουστος ἐξηκολούθησε ναραδιάζει τὰ
βιβλία του εἰς μίαν ἐταξέραν.

— Τῶν πέντε κατικίων, ἰόχρουν,
ἀπήγγειλεν ἡ 'Εδith : ἀμεταχείριστον,
εἰκοσιπέντε λεπτά· σφραγισμένον,
δεκαπέντε λεπτά. Τὰ δύο λοιπὸν
θὰ σοῦ ἐστοίχιζαν μόνον τριάντα
λεπτά.

Η 'Εδith ἐξηκολούθησε νὰ συμ-
βουλευέται τὰς σελίδας τὰς ἀφο-
ρώσας τὴν Ρωσίαν. Ὅπισθοχώ-
ρησε μέχρι τοῦ προηγούμενου φύλ-
λου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ
ὁποῖον εἶχεν ἤδη διατρέξει, ἀκολου-
θοῦσα διὰ τοῦ δακτύλου τὰς γραμ-
μάς, μὲ ὕψος ἀπορίας.

Ἐπιτέλους ηρώτησε τὸν ἀδελ-
φόν της :

— Μὰ τί ἤλιπες λοιπὸν νὰποκτή-
σης μετὴν ρωσικὴν σου ἀλληλογρα-
φίαν ;

— "Εν ἐνάρθμον γραμματόσημον·
δὲν τὰ εἶπαμε ;

— Δὲν ὑπάρχει !

Ὁ Αὐγουστος ἀφῆκεν εὐθὺς τὰ βι-
βλία του, ρίπτων ἄλλα εἰς τὸ πάτωμα
καὶ ἄλλα πάλιν ἐκτὸς τοῦ κιβωτίου.
Καὶ ὁρμήσας, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χει-
ρας τῆς 'Εδith τὸν κατάλογον, εἰς τὸν
ὁποῖον, βεβαίως, ἐκείνη δὲν θὰ εἶχε κα-
τορθῶση νάνευρῃ τὸ ζητούμενον.

Ἀλλὰ δὲν τῷ ἐχρειάσθησαν περισσό-
τερα ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα, διὰ νὰ
βεβαιωθῇ ὅτι τῶντι ἡ ἀδελφὴ του δὲν
ἠπατήθη.

— Δὲν ὑπάρχουν ἐνάρθμα ! Εἰς ἓνα
κράτος σὰν τὴ Ρωσία ! Ποῖος θὰ τὸ
ἐπίστευε ποτὲ ;

— Πῶς ; εἰς, ποῦ εἶσαι συμμενός
αἰωνίως ἐπάνω 'ς αὐτὸν τὸν κατάλογον,
δὲν τὸ εἶχες παρατηρήσῃ, πρὶν γράψῃς ;

— Ὅχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν... Ἦταν
δυνατὸν νὰ φαντασθῶ τέτοιο πρᾶγμα ;

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς

κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀπροόπτου ἀνα-
καλύψεως, ἐψιθύρισεν :

— Αὐτὸ πᾶν εἶνε κι' ἂν εἶνε !...

Η 'Εδith δὲν εἶπε τίποτε... μόλις ἀ-
φῆκε νὰ τῆς διαφύγῃ ἐν μειδιάμα...
Ἀλλ' ἀπὸ τὸ διπλάνην δωμάτιον, ὅπου
εὕρισκετο ὁ κ. Δυμποῦ, ἀντήχησε δυ-
νατὸς καγχασμός.

— Μὲ μένα γελᾷς, μπαμπᾶ ;

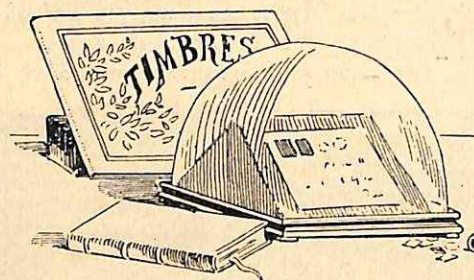
— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι...

— Καὶ δὲν ἔχεις ἀδικο ! Εἶμαι, καθ'
ὅλην τὴν γραμμὴν, ἀξιολέαστος. Καὶ
ἂν δὲν μὲ γελᾷ κανεὶς, πρέπει νὰ μὲ
κλαίῃ !

Μακροί, ἀτελείωτοι, περνοῦν οἱ μῆνες.

Ἐν τούτοις, ἡ μία κατόπι τῆς ἄλ-
λης, αἱ ἐπιστολαὶ ἐπανέρχονται.

Κάθε φορὰν ποῦ ἐδλεπε ξένα ἐνά-
ριθμα γραμματόσημα, κολλημένα ἐπὶ
φακέλλου φέροντος ἐπιγραφὴν διὰ χει-
ρὸς τοῦ Αὐγούστου, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον,
μεμυημένος τώρα πλέον, ἤξευρε καλὰ
ὅτι ἐσήμαινεν : «οὐδεὶς φόβος νέας ἐπι-
δρομῆς», — ὁ ἀγαθὸς Ἀντώνης ἐκραύ-

«Τὴν ὑαλινὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία ἐπροστάτευεν, ὡς
κειμήλιον...» (Σελ. 397, στ. γ')

γαζεν ἀπὸ τὴν κλίμακα πρὸς τὸν Αὐ-
γουστον περιχαρῆς :

— Κι' ἄλλο γράμμα, κύριε ! κι' ἄλ-
λο ἓνα !

Ἀλλ' ἂν ὁ νεαρὸς φοιτητὴς δὲν εἶ-
χεν ἐπιστρέψῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Πανεπι-
στήμιον, ὁ Ἀντώνης τὸν παρεφύλατ-
τε κ' ἔσπευδε νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύ-
ραν πρὶν ἀκόμη ἀναβῇ.

Τὸν Φεβρουάριον, αἱ ἐπιστραφεῖσαι
ἐπιστολαὶ ἀνῆρχοντο ἤδη εἰς ὁκτώ. Μία
μόνον ἔλειπεν ἀκόμη : ἡ ἐπιστολὴ τῆς
Βραζιλίας.

Ὁ Αὐγουστος εὕρισκετο εἰς διαρκὴ
ἀγωνίαν. Οἱ Βραζιλιανοὶ εἶνε τὸσον
εὐκίνητοι, τὸσον εὐκολοὶ εἰς τὰ ταξεί-
δια ! Καὶ ἂν εὕρισκετο κανεὶς εὐπι-
στος ;... Ἐνεθυμῆτο μὲ τρόπον ὅτι διὰ
τὴν Βραζιλίαν εἶχε μεταχειρισθῇ ἐν
ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶδε κάποτε εἰς μίαν
ἐφημερίδα. «Ὁλαί αἱ ἀτυχίαι ! Ὁ Ἀν-
τώνης δὲν ἔτρωγε πλέον ἀπὸ τὸ κα-
κὸν του.

— Τίποτε ;...

— Τίποτε !...

Αἱ δύο αὐταὶ λέξεις ἐπιπτον ἀπὸ τὰ

χειλῶν των μὲ τὸν πλέον πένθιμον τό-
νον, κάθε φορὰν ποῦ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν
οἰκίαν ὁ Αὐγουστος.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἐ-
χάθῃ, ἐτόλμησε κάποτε νὰ παρηγορήσῃ
ὁ Ἀντώνης.

— Μπορεῖ κι' αὐτὸ. Ἀλλὰ τὸσφ
τὸ χειρότερο. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες
φορὲς μίαν ἀπάντησιν, ποῦ νὰ μοῦ ἀ-
ναγγέλλῃ ἔστω τὴν προσεχῇ ἐπίσκεψιν
ὀλοκλήρου φυλῆς, παρά νὰ ζῶ σὲ τέ-
τοιαν ἀβεβαιότητα καὶ ἀγωνία.

— Ἐμένα θὰ μοῦ πῆτε, ἀπήντησεν ὁ
Ἀντώνης· δὲν εἶνε παῖζε-γέλασε !...

Ἐπιτέλους, μίαν ἡμέραν, ἓνα πρωί,
ἡ 'Εδith ἤκουσεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
ἀδελφοῦ της θόρυβον διαβολικόν.

Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ Αὐγουστος ἐκυνη-
γοῦσε κανένα ποντίκι, καὶ ἔτρεξε νὰ
ἰδῇ.

— Τί συμβαίνει ; ηρώτησεν ἀπὸ τὴν
θύραν, διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς διεψεύσθη
ἀμέσως ὑπὸ τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον
εἶχεν ἐμπρὸς τῆς.

— Ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα ! ἐσώθηκα !
ἐτραγουδοῦσεν ὁ Αὐγουστος, μὲ φω-
νὴν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε τὸ
μουσικόν, ἦτο ὅμως ἡχηρὰ καὶ φαι-
δρά, μὲ ὅλα τῆς τὰ φάλτσα.

Συγχρόνως, σείων μίαν ἐπιστο-
λὴν, ἐχόρευε πέριξ τῆς τραπέζης
ἓνα χορὸν τρελλότερον ἀκόμη τοῦ
ἁμαρτοῦ του.

Στηρίζων τὴν ράχιν εἰς τὸ πα-
ράθυρον, ὁ Ἀντώνης ἦτο λιγωμένος
ἀπὸ τὰ γέλια.

Παρακκλίνων τῆς τροχιάς του, ὁ
Αὐγουστος ἐλοξδρόμησε πρὸς τὴν
ἀδελφὴν του, καὶ πάντοτε ψάλλων,
πάντοτε χοροπηδῶν, πάντοτε σείων τὴν
ἐπιστολὴν του :

— Ἡ τελευταία ! Ἐννοεῖς, 'Εδith ;
ἡ τελευταία !...

Η νεᾶνις εἶχε καθήσῃ εἰς τὸ προ-
χειρότερον κάθισμα. Καὶ ὅταν ὁ Αὐ-
γουστος ἐκούρασθῇ, κατέπεσε καὶ αὐτὸς
ἀσθμαίνων εἰς μίαν καρέκλαν κ' ἐκύτ-
ταξε τὴν ἀδελφὴν του γελῶν.

— Πάει κι' αὐτὸ, εἶπεν, ἐγλύτωσα.

— Φθάνει τώρα νὰ μὴν ξαναρχίσῃς,
παρατήρησεν ἡ 'Εδith.

— Ἐγὼ ; νὰ ξαναρχίσω ; καὶ γιὰ
ποῖον μὲ παίρνεις ; διεμαρτυρήθη ὁ Αὐ-
γουστος· στάσου νὰ σοῦ δείξω τί κά-
μνω τώρα.

Ἰσως οἱ βέβηλοι θὰ ἐπίστευαν εὐκό-
λως, ὅτι ὁ Αὐγουστος, ἀπογοητευθεὶς
ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτειαν, ἐγκατέλει-
ψε διὰ παντὸς τὰ γραμματόσημά του.
Ἀλλ' οἱ σοβαροὶ συλλέκται, ὅσοι συλ-
λέγουν ἐμπαιθῶς παλαιὰ βιβλία, πα-
λαιὰς εἰκόνας, κομβία, κουτιά τῶν
σπέρτων, δελτάρια, γραμματόσημα, καὶ
ὅ,τι ἄλλο, — αὐτοὶ οἱ μανιώδεις συλλέ-
κται θὰ ἐμειδίων δυσπίστως, ἐάν προσε-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ βεβαίως,
ὅτι ἡ συνδρομὴ ὧν
τῶν περιοδικῶν καὶ
τῶν ἐφημερίδων τοῦ
κόσμου, εἶνε κατὰ
τι ἀκριβοτέρα διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν. Ἐ-
ξαφνα ἡ συνδρομὴ
τῆς Διαπλάσεως, ἡ
ἐκτάδραχμης, εἶνε
διὰ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν φράγκα
χρυσᾷ δέκα. Καὶ τοῦτο,

διότι τὰ ταχυδρομικά τοῦ Ἐξωτερικοῦ
στοιχίζουν περισσότερον. Ἐνῶ παρα-
δείγματος χάριν, εἰς συνδρομητῆς τῶν
Ἀθηνῶν ἢ τῶν Πατρῶν ἀπαιτεῖται δαπά-
νην, διὰ τὰ 52 φύλλα του, μόνον 52
λεπτά, εἰς συνδρομητῆς τῆς Αἰγύπτου
ἢ τῆς Ρωσίας ἀπαιτεῖται δρ. 2,60. Μία
διαφορὰ κατὰ μεγαλύτέρα ἀπὸ 2 δραχ-
μάς, ὅσον δηλαδὴ διαφέρει περίπου καὶ
ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀπὸ τὴν
συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ.

Ὅταν τὸ φράγκον ἦτο ὑψωμένον, —
πρὸ ἐτῶν, — μερικοὶ συνδρομηταὶ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ εὕρισκαν τὴν διαφορὰν με-
γάλην καὶ ἄδικον. Καὶ ἐνθυμούμαι πό-
σον ἐκοπίαζεν ἡ καίμενη ἡ Διαπλάσις
διὰ νὰ τοὺς πείθῃ ὅτι ἦτο τὸ σωστόν.

— Τί σὰς μέλει, τοὺς ἔλεγεν, ἂν
διὰ τὸ φράγκον ποῦ μοῦ στέλλετε, ἐγὼ
θὰ εἰσπράξω δρ. 1,30, ἢ 1,40, ἢ 5 ;
Διὰ σὰς δὲν εἶνε τὸ ἴδιον ; Χάνετε τί-
ποτε ἂν κερδίσω ἐγὼ ; Καὶ ἂν τὸ φράγ-
κον σας δὲν τὸ γαλάσω ἐδῶ εἰς τὰς
Ἀθήνας, ἀλλὰ τὸ στείλω εἰς τὴν Βύ-
ρωπην, δι' εἰκόνας, διὰ χαρτί, διὰ βι-
βλία κτλ. ; Τότε καὶ δι' ἐμὲ δὲν θὰ εἶνε
τὸ ἴδιον ; Ἐπειτα, πῶς νὰ κανονίζω
κάθε τὸσον τὴν συνδρομὴν μὲ τὴν αὐξο-
μείωσιν τοῦ χρυσοῦ ; Μπορῶ νὰ ἔχω
ἄλλην συνδρομὴν διὰ τὸ Ἐξωτερικόν
ὅταν τὸ φράγκον ἔχη 1,30, καὶ ἄλλην
ὅταν ἔχη 1,35, καὶ ἄλλην ὅταν ἔχη
1,25 ; Ἐγὼ βάζω δύο φράγκα παρα-
πάνω διὰ τὰ ταχυδρομικά, καὶ ὑποθέτω
ὅτι φράγκον καὶ δραχμὴ εἶνε τὸ ἴδιον.
Σήμερον ἡ διαφορὰ εἶνε 30 τοῖς ἑκα-
τόν, αὐριον θὰ εἶνε δέκα, μεθαύριον
πέντε... Καὶ ἂν, ὅπως εἶνε βέβαιον, ἔλ-
θῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ φράγκον
θὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν δραχμὴν ;

Καὶ ἰδοὺ, αὐτὴ ἡ ἡμέρα ἦλθεν ! Ὁ-
λον αὐτὸν τὸν καιρὸν κατέβαινε τὸ
φράγκον, κατέβαινε, καὶ ἐπιτέλους ἔ-
φθασε τὴν δραχμὴν. Ἀπὸ τὴν περασμέ-
νην ἐβδομάδα ἔχομεν ἰσοτιμίαν, καθὼς
τὴν λέγουν οἱ οἰκονομολογοί. Τὰ δέκα

χρυσᾷ φράγκα τῆς συνδρομῆς σας, ἀ-
γαπητοί μου Ἐξωτερικοί, εἶνε ἀκριβῶς
δέκα χάρτιναι δραχμαί. Δύο δραχμαὶ
παραπάνω, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦν τὰ τα-
χυδρομικά. καὶ τίποτε ἄλλο διὰ τὴν
Διάπλασιν. Ἐλείψε πλέον κάθε δια-
φορὰ.

Καὶ αὐτὸ εἶνε καλὸν ἢ κακόν ; Ἀν
ἐρωτᾷτε διὰ τὸν τόπον ἐν γένει, διὰ
τὴν Ἑλλάδα, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς οἰκο-
νομολόγους. Ἀλλ' ἂν ἐρωτᾷτε διὰ τὴν
Διάπλασιν, μάθετε ὅτι ἡ πτώσις τοῦ
χρυσοῦ σήμερον τὴν ζημιώνει. Εἰσπράτ-
τει ὀλιγώτερα, ἐνῶ εἶνε ὑποχρεωμένη
νὰ ἐξοδεύῃ τὰ ἴδια. Ἐπομένως ζημία.
Ἐνας λόγος διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷτε ἀκόμη
περισσότερον, καὶ διὰ νὰ ξεσπαθόνετε
ὑπὲρ αὐτῆς μὲ περισσότερον ζῆλον.
Διότι, — τὸ ἐννοεῖτε, — μόνῃ ἡ αὐξήσις
τῶν συνδρομητῶν, τῆς κυκλοφορίας,
εἰμπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὴν τὴν ζη-
μίαν, νὰ κάμῃ τὴν Διάπλασιν νὰ εἰς-
πράττῃ καὶ τώρα τόσα, ὅσα εἰσέπρατ-
τεν ἄλλα χρόνι, ποῦ τὸ φράγκον ἦτο
τόσον ὑψωμένον.

Τί εὐτυχής, ἀλήθεια, ἐποχὴ δι' ἑσους
ἐλάβαναν χρήματα ἀπὸ Ἐξωτερικόν !
Μία ἀγγλικὴ λίρα παραδείγματος χά-
ριν, ἦτο τότε... ὀλοκλήρως περιουσία.
Ἀλλὰ καὶ ἀντικείμενον περιεργείας ἀ-
ξιοθέατον διὰ τοὺς Ἀθηναίους. Ὁ κ.
Πλάτων Δρακούλης, ὁ γνωστὸς Ἑλλήν
φιλόσοφος, διηγεῖται ὅτι μίαν φορὰν,
πρὸ ἐτῶν, ποῦ εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγ-
γλίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔξυσεν ἐδῶ ὁκτώ
ὀλοκλήρους ἡμέρας... ἐπὶ καταναγκαστι-
κῇ πιστώσει. Εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του
μίαν ἀγγλικὴν λίραν, τὴν ὁποίαν ἐπέ-
δείκνυν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ κα-
φετεῖον, εἰς τὸ καυτεῖον, παντοῦ. Οἱ
ὑπηρέται ὅχι νὰ τὴν χαλάσουν δὲν ἐ-
τολμοῦσαν, ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν ἐγγίσουν,
καὶ ἐντροπιοὶ ἐσπευδον νὰ ἐρωτήσουν τὸν
πρωστάμενον περὶ τοῦ πρακτέου. Ὁ
πρωστάμενος ἐπλησίαζεν, ἐδλεπε καὶ
αὐτὸς τὴν λίραν μετὰ θαύμασμον, καὶ
ἔλεγε :

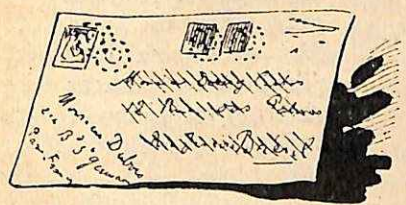
— Δὲν περᾶζει, κύριε Δρακούλη...
δὲν ξέρομε πόσο ἔχει ἡ ἀγγλικὴ λίρα...
ἅμα τὴ χαλάσετε, μᾶς πληρώνετε.

Ἐπιτέλους, τὴν παραμονὴν τῆς ἀ-
ναχωρήσεώς του, ὁ κ. Δρακούλης ἐπέ-
καλέσθη τὴν ἐπέμβασιν ἐνὸς σαράφῃ
τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἐμείνε δὲ κατὰπλη-
κτος ἐνώπιον, ὅχι μόνον τῆς ρυπαρότη-
τος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν χαρτί-
νων δραχμῶν τὰς ὁποίας τοῦ ἔδωσαν
εἰς ἀντάλλαγμα.

— Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσες ἦ-
ταν, διηγεῖται. Ξεύρω μόνον ὅτι ἐπλή-
ρωσα ὅλα μου τὰ χρῆ τῶν ἐκτὼ ἡμε-
ρῶν, καὶ μοῦ ἔμεινε καὶ μία δραχμὴ
διὰ τὸν βαρκάρην ποῦ μ' ἐπῆγε εἰς
βαπόρι.

Διὰ νὰ μὴ παραξευενηθῆτε, σὰς λέγω

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ «ΕΞΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΡΠΑΝΩΦ»

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΜΝΟΣ

Πᾶν Ἔθνος ἐπὶ Γῆς
Μίᾳ φρουρεῖ Ἀσπίς
Εἰς μόνος Νοῦς.
Λυτόνομοι λαοί,
Ζῶμεν ὡς ἀδελφοί
Ἐν ἀλληλοτιμίᾳ,
Αἰῶν χρυσοῦς !

Ἐν Κράτος, μία Φυλὴ,
Ἐν γένος, μι' Ἀρχὴ
Καὶ εἰς Θεός.
Ἐνας πολιτισμός,
Παντοῦ Ἀνθρωπισμός,
Τῶν νόμων ὁ θεσμός,
Ἀδελφισμός.

[Ἐκ τῆς «ΕΡΕΥΝΗΣ» τοῦ κ. ΔΡΑΚΟΥΛΗ. Τὸς
σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

έτι τότε τὸ φράγκον εἶχε σχεδὸν δύο δραχμάς, προσθέτω δὲ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κ. Δρακούλης ἦτο φυτοφάγος, ὥστε διὰ τὰ γεύματά του δὲν ἐξώδευε πολλά.

Σήμερον ὅμως βεβαίως δὲν θὰ τοῦ ἐφθάνει μία ἀγγλικὴ λίρα δι' ἐκτὼ ἡμέρας. Διότι σήμερον μία χρυσὴ λίρα, στυλπνὴ, κομψή, ὠραία, θαυμασία, ἀξίζει ὅσον καὶ ἐν εἰκοσιπεντάδραχμον χάρτινον, τὸ πλεον τριμμένον, λερωμένον, γεμάτον μικρόβια, ἐλσεινόν. Δὲν εἶνε ἀδικον αὐτό; Καὶ ὅμως!...

Σὰς ἀσάτομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Μαριγούλα καὶ ὁ φίλος της Γῶγος ἔχουν πολὺ σπουδαία δουλειά. Πολεμοῦν νὰ ξετρυπώσουν ἓνα σκαντζόχερα, ποῦ κώθηκε κάτω ἀπὸ τὴν ντουλάπα, — ἓνα χαριτωμένο σκαντζόχεράκι, ποῦ τοὺς τὸν ἔφερε τὸ πρωτὶ ὁ Νίκος, ὁ θεὸς τῆς Μαριγούλας, καὶ ποῦ τὸν ἐδάπτισαν Ἀγκαθάκη.

Μιὰ στιγμὴ ποῦ τὸν εἶχαν ἀφίσση μονάχο, ὁ Ἀγκαθάκης ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ἀποζητώντων χωρὶς ἄλλο τὸ λειβάδι του, τὰ χόρτα του, τὴν πρασινάδα του. Ἔτσι ἐτρώπωσε ἔστὴ ντουλάπα. Καὶ τώρα ἡ Μαριγούλα, πεσμένη μπρούμυτα στὸ πάτωμα, ξαναμμένη, ξεκτενισμένη, κουνεῖ ἐκεῖ ἀπὸ κάτω ἓνα μεγάλο μπαστούνι, γιὰ νὰ διώξῃ τὸν Ἀγκαθάκη ἀπὸ τὸ καταφύγιό του. Ὁ Ἀγκαθάκης ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ. Ὁ Γῶγος τότε συμβουλεύει:

— Βλέπεις, Μαριγούλα; μὲ τὴ βία δὲν κάνουμε τίποτε. Τοὺς ξέρω ἐγὼ τοὺς Ἀγκαθάκηδες: δὲ βγαίνουν, ἀν δὲ τὸ θελήσουν μοναχοὶ τοὺς. Λέγω λοιπὸν νὰ κρυφτοῦμε πίσω ἀπὸ τοὺς μπερντέδες. Καὶ νὰ ἰδῆς, ποῦ ἄμα θαρρέψῃ πῶς ἐφύγαμε, ὁ Ἀγκαθάκης θὰ ξετρυπώσῃ.

Αὐτὸ δὲν τὴν διασκεδάζει καθόλου τὴν Μαριγούλα, νὰ σταθῇ ἀκίνητη καὶ βουβὴ τόσην ὥρα πίσω ἀπὸ ἓνα μπερντέ... τί δὲν κάμνει ὅμως κανεὶς, γι' ἀγάπη ἑνὸς σκαντζοχεράκου; Καὶ ἡ Μαριγούλα τὸ ἀποφασίζει... Τοῖμουδιά!... Περνᾷ ἓνα τέταρτο... Ὁ Ἀγκαθάκης δὲν κουνιέται... Ἡ Μαριγούλα χάνει τὴν ὑπομονή, καὶ νεύει ἀπελπισμένη στὸ Γῶγο, ποῦ ἤσυχά-ἤσυχά φτείνει ἓνα χάρτινο πετεινάκι.

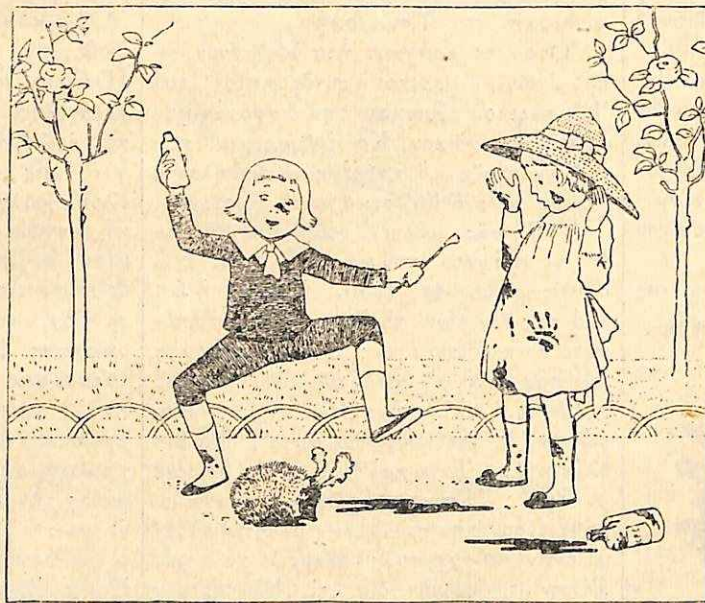
Τελος πάντων!... Μιὰ μακρὴ μουρί-

τσα, δύο γυαλιστερὰ ματάκια παρυσιάζονται ἐστὴν ἄκρῃ τῆς ντουλάπας. Ὁ Ἀγκαθάκης βγαίνει!... Ἀσχημα ὅμως τὴν ἔχει, γιατί ἀμέσως μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια, ὁρμοῦν κατ' ἐπάνω του καὶ τὰ δύο παιδιὰ. Κακόμοιρε Ἀγκαθάκη! Ὅσο καὶ ἀν καμπουριάζῃς, ὅσο καὶ ἀν σηκώνῃς τὰ γκάζια σου, ὅσο κι' ἀν κρύβῃς μούτρα καὶ πόδια σου, τὰ παιδιὰ σ' ἔχουν πιά στὴν ἐξουσία τους καὶ θὰ σὲ κάμουν τώρα, θέλωντας καὶ μὴ, νὰ λάβῃς μέρος ἔς ὅλα τοὺς τὰ παιχνίδια!

— Νὰ παίζουμε τοὺς ἀγριανθρώπους. Ὁ κῆπος θὰ εἶνε τὸ παρθένον δάσος καὶ ὁ Ἀγκαθάκης τὸ φοβερόν θηρίον!

Αὐτὰ προτείνει ὁ Γῶγος, καὶ ἡ Μαριγούλα ἐπιδοκιμάζει.

Βγαίνουν καὶ οἱ τρεῖς ἐπὶ τὸν κῆπο. Τώρα πρέπει νὰ μεταμορφώσουν τὸν Ἀγκαθάκη εἰς «φοβερόν θηρίον». Χωρὶς δισταγμό, ἡ Μαριγούλα πηγαίνει καὶ φέρνει ἓνα μεγάλο μπουκάλι μελάνι. Καὶ ὁ Γῶγος, ἀφοῦ τοῦ κόλλησεν ἐπιτήδεια ἔς τὸ κεφάλι τοῦ Κικίης, — τῆς κοῦκλας τῆς Μαριγού-

«Ὁ δυστυχισμένος Ἀγκαθάκης διαμαρτύρεται...» (Σ. 400, στ. β').

λας, — παίρνει τὸ μπουκαλάκι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ ἀδειάζῃ ἐπάνω του.

Ὁ δυστυχισμένος Ἀγκαθάκης διαμαρτύρεται, φουσκώνει, ζαρώνει, γίνεταί μπάλα. Μὰ τοῦ κάκου! Ὁ Γῶγος καὶ ἡ Μαριγούλα ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ χύνουν μελάνι, νὰ τὸν βρέχουν, νὰ τὸν βάζουν, νὰ τὸν μαυρίζουν ἀλύπητα. Σὲ λίγο, — ἀποτέλεσμα θαυμάσιο! — ὁ Ἀγκαθάκης δὲν εἶνε πιά σκαντζόχερας, παρὰ μιὰ μικρὴ σφαῖρα δόλομαυρῇ, ὑγρῇ, ποῦ ἀφίνει ἐστὶ διαδῆ τῆς μιᾶς μαύρης γραμμῆς, — γιατί τὸ δυστυχισμένο ζῖον πολεμαίει νὰ φύγῃ,

νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δημιῶν του, ἢ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πόδια, γιατί τώρα χορεύουν τριγύρω του μὲ φωνὲς τὸν πιδ τρελλὸ χορὸ ἀγριανθρώπων!

— Γῶγο! Μαριγούλα! ποῦ εἰστε; Ποῖς φωνάζει; Ἡ μαμμὰ τῆς Μαριγούλας... Ἡ Μαριγούλα ὅμως δὲν τολμᾷ νὰ παντήσῃ... Μετανοημένη γιὰ τὸ ὠραῖό της κατόρθωμα, κάθεται ἐπὶ χόρτα καὶ σκουπίζει τὸ μουντζουρωμένο της πρόσωπο μὲ μιὰ ποδιά ἀκόμη πιδ μαύρη.

Ὁ Γῶγος πρέπει τώρα νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀταξία. Καὶ τὸ κάμνει μὲ γενναιότητα, γιατί ὁ Γῶγος εἶνε ἀνθρωπάκος ποῦ ἔχει τὸ θάρρος τῶν πράξεών του.

Ἡ μαμμὰ;... Τῆς ἔρχεται, ἀλήθεια, νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμῃ τὴν αὐστηρή:

— Μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς τώρα, Γῶγο, τοῦ λέγει. Ὅλη αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα ἡ Μαριγούλα, γιὰ τιμωρία, δὲ θὰ παίξῃ μαζί σου.

— Ἀμὲ ὁ Ἀγκαθάκης; ρωτᾷ μὲ κλάμματα ἡ Μαριγούλα.

— Καὶ τὸν Ἀγκαθάκη θὰ τὸν ἀφίσω νὰ φύγῃ ἀμέσως. Σὺ, Μαριγούλα, εἶσαι ὅπως εἶσαι, θὰ πᾶς ἐστὶ χωριὸ νὰ μοῦ ἀγοράσῃς ἓνα μπουκάκι μελάνι, καὶ θὰ τὸ πληρώσῃς ἀπὸ τὸν κουμπάρ σου!

Ποῖς εἶνε ντροπιασμένος; Ἡ Μαριγούλα. Καὶ ποῖς εἶν' εὐτυχισμένος σὰν βασιλιάς; Ὁ Ἀγκαθάκης! Ἐστέγγισε τώρα. Εἶνε ἀκόμη λιγάκι μαῦρος καὶ πεινασμένος. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Εἰς τὸ λειβάδι του θὰ χορτάσῃ καὶ θὰ ξεδάψῃ γρήγορα. Καὶ ἔπειτα θάχῃ νὰ διηγῇ αὐτὴν τὴν περιπέτεια, μοναδικὴ βέβαια ἐστὶ χρονικά ὅλου τοῦ Βασιλείου τῶν Σκαντζοχέρων!

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΠΡΟΒΑΤΑΚΙΑ

Πρὶν πάρεῖ τὸ Σκοτάδι τ' ὠραῖο τὸ Δελινό, Νά, τὸ λευκὸ κοπάδι Προβαίνει ἀπ' τὸ βουνό. Καὶ μύρια κουνουνάκια Τάκουξ ποῦ ἀναφωνοῦν, Πῶς τόσα προβάτ' ἀκία Στὶς στάνες τοὺς κινοῦν... Μὰ ἐκεῖ ψηλὰ ὡς ἠχοῦνε, Πρὸς κάποιο ἑσπερινό, Θαρρῶ, πῶς μὲ καλοῦνε Κατὰ τὸν Οὐρανό, Σὲ τόσες ἐκκλησοῦσες, Σὰν πρόβατα λευκὰ, Νάκουσα προσευχόμελες Ἀγνὲς, ἀγγελικὲς...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Α.

— Βοήθεια! Κύριε ἀστυνόμε, βοήθεια!... Αὐτὸς ὁ κακούργος ὁ Φασουλῆς δὲν ἐννοεῖ νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα νὰ μπῶ ἐστὶ σπῆτι μου!... Βοήθεια! βοήθεια!

Καὶ ἐνῶ ὁ Περικλῆτος καὶ ὁ Ἀστυνόμος — τὰ ἀνδρεῖκελλα, — προσπαθοῦν νὰ βιάσουν τὴν θύραν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς σκηνῆς παρουσιάζεται ἑξαφνα ὁ εἰρημένος Φασουλῆς καὶ τοὺς ἀρχίζει ἐπὶ ξύλο μ' ἓνα μπαστούνι, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν τὴν παθαίνει ἡ ἐξουσία.

Μὴ φαντασθῇτε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ Ἠλύσια Πεδία, ὅπου οἱ Φασουλῆδες, φοροῦντες μεταξωτὰ καὶ βελουδένια, ἔχουν ὡς θεατὰς μικροὺς κυρίους καὶ μικρὰς δεσποινίδας, συνοδευόμενας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὰς των.

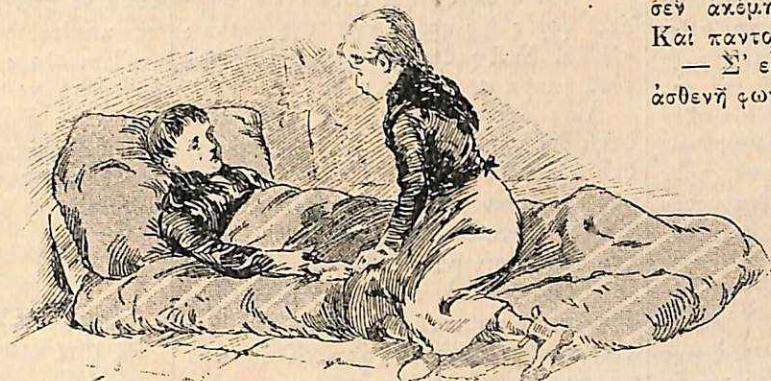
Ὅχι. Ἐδῶ ὁ πτωχὸς Φασουλῆς, κουρελιάρης, ἔχει στήσῃ τὸ θεατράκι τοῦ εἰς ἓνα σταυροδρόμι, ὅπου ἡ λαντέρνα τοῦ «μουσικοῦ» τοῦ μόλις καὶ μετὰ βίας προσελκύει μερικoὺς περιέρχους. Οὔτε ὑπάρχει καν σχοινί, διὰ νὰ χωρίξῃ τὴν πρώτην θέσιν ἀπὸ τὴν δευτέραν, τοὺς πληρωμένους ἀπὸ τοὺς τζαμπατζήδες. Ὅλοι οἱ θεαταὶ εἶνε ἴσοι πρὸ τῶν εὐφυολογημάτων, μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῶν, τὰ ὅποια ἀπαγγέλλουν οἱ ξύλινοι ἡθοποιοί. Ἐὰν μείνουν εὐχαριστημένοι, ὅσοι τοῦλάχιστον ἔχουν εἰς τὴν τσέπην των δεκάρες, θὰ ρίψουν ἀπὸ μίαν εἰς τὸν δίσκον, τὸν ὁποῖον θάβγῃ μετ' ὀλίγον ὁ παληάτσος. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ εἴσπραξις τοῦ πτωχοῦ θεατρῶνου ἐπρομηνύετο μᾶλλον ἰσχνή, τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ Δεκεμβρίου καὶ εἰς τὴν πτωχοτέραν συνοικίαν τῆς μεγάλης πόλεως.

Καὶ ἐνῶ τὸ μπαστούνι, ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς, ἐξακολουθεῖ εὐσυνειδήτως τὸ ἔργον του, οἱ θεαταὶ μαντεύουν τὸ φοβερόν ρύγχος τοῦ «θεριοῦ», τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ τὰ κακούργηματα τοῦ Πουλτσινέλλα καὶ τοῦ φίλου του. Αἰσθάνονται ἀπὸ τώρα τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο ρῆγος, τὸ ὁποῖον μᾶς προξενεῖ ὁ φόβος, ὅταν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν διατρέχομεν κανένα κίνδυνον. Παιδιὰ καὶ κορίτσια συνεννούν τὰ χονδρά των κόκκινα χέρια μὲ μίαν φρικίαν, πλήρη ἀγωνίας καὶ χαρᾶς... Τί εὐτυχία ὅταν θὰ ἰδοῦν ἐπιτέλους ὅλους ἐκείνους τοὺς κατεργαρέους νὰ φαγωθoῦν ἀπὸ τὸ θερίο! Τί εὐχαρίστησις ὅταν θάκούσουν

τὰ στριγγὰ ξεφωνητὰ των, πρὸς τὰ ὁποῖα θάνατοκρίνωνται τὰ εὐθymα γέλια τοῦ πλήθους!...

Μεταξὺ τῶν ρακενδύτων παιδιῶν, ἓνα κοριτσάκι μὲ ὥχρον πρόσωπον, μὲ κόκκινα μάτια, — μᾶλλον ἀπὸ παλαιὰ κλάμματα παρ' ἀπὸ τὸ ψυχρὸς, — παρηκολούθει μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ συγκέντρωσιν τὴν παράστασιν τῶν ἀνδρεῖκελλων. Ὅσakis ἡ ἱλαρότης τοῦ πλήθους ἐφθάνεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἡ μικρὰ μόλις διέστειλε τὰ μαραμένα χεῖλη της εἰς ἓν μειδίαμα, καὶ ἀμέσως τὸ προσωπάκι της ἀνελάμβανε τὴν μελαγχολικὴν του ἑκφρασιν, ἐνῶ τὰ μάτια της, ἀποσπώμενα ἀπὸ τὸ ἐλκυστικὸν θέαμα, ἐστρέφοντο πρὸς ἓν ὑψηλὸν παράθυρον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ θεατρου.

Τί ἐξητοῦσε ἐκεῖ-ἐπάνω; Τίποτε βέβαια δὲν ἤμπορούσε νὰ διακρίνῃ ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν. Οὔτε οἱ κρότοι τοῦ δρό-

«Νὰ μὲ καταβάσῃς;... Μὰ μπορεῖς ἐσύ;» (Σελ. 401, στ. γ').

μου δὲν θὰ ἐφθάναν ἕως εἰς τὴν σοφίαν ἐκείνην, οἱ δὲ δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν ἐκεῖ, δὲν θὰ εἶχαν ἄλλην θέαν ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν μὲ τὸ μονότονον στακτερόν των χρώμα, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀλλ' ἓνα οὐρανὸν ἐπίσης στακτερόν, ἐπίσης σκυθρωπόν, σκεπασμένον ἀπὸ μαῦρα σύννεφα χιονοφόρα.

Καὶ ὅμως, πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἡ μικρὰ Μαριέττα ἔστρεφε διαρκῶς μακρὰ βλέμματα ἀγωνιώδη.

— Θὰ βαστάξῃ ἀκόμη πολὺ; ἡρώτησεν ἐπιτέλους, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἓνα μεγάλο παιδί, τοῦ ὁποῖου ἡ θορυβώδης εὐθυμία ὑπερέβαινε καθεὶ ὅριον.

— Μὰ νὰ ἰδοῦμε, ἀπήντησε τὸ παιδί μὲ ὕψος σπουδαῖον. Ὡς τώρα δὲν ἐσκότωσαν παρὰ τὸν Περικλῆτο. Πρέπει ἀκόμη νὰ σφάξουν τὸν ἀστυνόμο καὶ νὰ σκοτώσουν τοὺς χωροφύλακους. Ὑποτέρα πάλι θὰ δικασθoῦν καὶ θὰ τοὺς φάγῃ ὁ κροκόδειλος. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ βαστάξῃ ἀκόμη ἀρκετὴ ὥρα.

Τότε, σιγα-σιγά, διὰ νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ κανένα, ἡ Μαριέττα διέσχισε τὰς τάξεις τῶν θεατῶν, καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ

οὔτε βλέμμα πρὸς τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀπορροσσικῶς ἐγκατέλειπεν, ὥρμησε πρὸς τὴν μεγάλην οἰκίαν, ἡ ὁποία ἐστέγαζε τόσας ἀθλιότητες.

Χωρὶς νὰ σταθῇ διόλου, ἀνέβη εἰς τὸ ἔκτον πάτωμα, εἰς τὴν σοφίταν, καὶ ἀσθμαίνουσα ὥθησε τὴν θύραν τῆς πτωχοτέρας κατοικίας.

— ὦ, τί μικρόν, τί στενόχωρον, τί πένθιμον ἦτο τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν ἡ Μαριέττα!... Τὰ πάντα ἀπέπνεον τὴν δυστυχίαν, τὴν ἀθλιότητα. Κρεβάτια δὲν ὑπῆρχον, παρὰ μόνον δύο στρώματα, εἰς ἓν τῶν ὁποίων ἦτο ἐξηπλωμένον ἓν ἄρρωστον ἀγοράκι, ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν. Ἐπιπλά δὲν ὑπῆρχον, παρὰ μόνον μία τράπεζα χωλὴ, μ' ἓνα κομμάτι ψωμί ἐπάνω, τόσον σκληρόν, ὥστε τὰ παιδιὰ δὲν ἤμπορούσαν νὰ τὸ κέψουν. Οὔτε καθίσματα, οὔτε μαγειρικά σκεύη ἢ δὲ ἐστία, δούστη καὶ χαλασμένη, ἐμαρτύρει ὅτι δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη φωτιὰν αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Καὶ παντοῦ ἀποφορὰ οἶνου δριμεῖα...

— Σ' εἶσαι, Μαριέττα; ἡρώτησε μὲ ἀσθενή φωνὴν τὸ ἀγοράκι.

— Ναι, ἐγώ, Ἀνδρῖκο. Ἀχ, νᾶξερές τί ὠραῖα ποῦ εἶνε κάτω ἐστὶ δρόμο. Ἐνῶνας Φασουλῆς, φαντάσου, ἓνας θαυμάσιος Φασουλῆς, μὲ μουσική, μὲ χωροφύλακους, μὲ ἀστυνόμους, μὲ παληάτσους. Καὶ νά, τώρα θὰ βγῇ ἓνα θερίο, ἓνας κροκόδειλος, καὶ θὰ τοὺς φάγῃ ὅλους. Ἀχ, Ἀνδρῖκο, ἔπρεπε νὰ τᾶβλε-

πες καὶ σὺ αὐτὰ...

Ὁ μικρὸς ἀναστενάξε. — Ναι, ἤθελα πολὺ, ἀπεκρίθη μὲ μελαγχολίαν, θλιβερώτατην νὰ τὴν βλέπῃ κανεὶς εἰς παιδάκι τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω, ποῦ μοῦ εἶνε ἀδύνατό νὰ περπατήσω;

— Ἀ μὰ! Θέλω νὰ ἰδῇς καὶ σύ. Εἶνε ἔκτακτο, σοῦ λέω. Ἀκουσε, Ἀνδρῖκο. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ περπατήσῃς, ἀφοῦ ὁ Φασουλῆς εἶνε ἰδὼ ἀπὸ κάτω. Θέλεις νὰ σὲ καταβάσω ἐστὶ δρόμο; Αὐτὸ μόνο χρειάζεται!

Ἀστραπή χαρᾶς ἐφώτισε τὸ προσωπάκι τοῦ ἀρρωστοῦ.

— Νὰ μὲ καταβάσῃς;... Μὰ μπορεῖς ἐσύ;... Καὶ θὰ ἰδῷ τὸ Φασουλῆ; Καὶ θὰ γελάσω κ' ἐγώ; Ἀ!...

Πῶς κατόρθωσαν τὰ δυστυχῆ παιδιὰ νὰ καταβοῦν ἀπὸ τὴν σοφίταν; Ποῖον θαῦμα, ποῖα ἀγάπη ἐκατονταπλασίασε τὰς δυνάμεις τῆς μικρᾶς Μαριέττας, καὶ τὴν ἔκαμε νὰνθῇ εἰς τὸ φορτίον, τὸ ἐλαφρὸν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, ἀλλὰ τόσον βαρὺ δι' ἐκείνην; Πῶς ἔκαμαν, ὥστε νὰ εὐρεθoῦν, στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀπέναντι τοῦ θεατρίδιου,

τήν τραγικήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν, πληρόντες τὰ φρικτά των κακουργήματα, ὁ Πουλταινέλλος καὶ ὁ φίλος του κατεβροχθίζοντο ὑπὸ τοῦ κροκοδείλου ;..

Ὁ Θεὸς μόνος τὸ γνωρίζει! . . . Καὶ ὅταν, μετὰ μισήν ὥραν, ὁ μικρὸς Ἀνδρῆκος ἐκούδαλθῃ πάλιν εἰς τὴν σοφίαν ἀπὸ τὴν κυρὰ-Φροσύνην, τὴν εὐσπλαχυνὴν γειτόνισσαν, καὶ ἐξηπλώθῃ εἰς τὸ στρώμα του, εἶχε λησμονήσῃ ὅλα του τὰ δεινὰ, καὶ τῶν γονέων του τὴν ἐγκατάλειψιν, καὶ τὴν πεινάν του, καὶ τὸ ψῆχος . . . Κρατῶν εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του, ἀνεπὸλε μ' ἐν-θουσιασμὸν τὰ θαυμάσια, τῶν ἐποίων ἢ ἀνάμνησις ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μακρὰς καὶ θλιβεράς, θὰ τὸν ἀνεκούφιζε καὶ θὰ τὸν παρηγοροῦσε.

Β.

... Παιδιά πολυαγαπημένα κ' εὐτυχισμένα, πῶς θὰ ἐφρίττατε ἂν ἐγνωρίζατε πόσα ἀδέλφια σας, πλασμένα τόσον ἄγνα καὶ τόσον τρυφερά ὅσον καὶ σεῖς, ζοῦν τὴν ἀθλιωτέραν, τὴν πλέον στερημένην ζωὴν! . . . Ἐὰν ἐμνησθῆτε τὰς θλίψεις των, ἡ καρδιά σας θὰ ἐγέμιζεν ἀπὸ οἶκτον πρὸς αὐτά, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀπὸ ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὅποιοι σὰς διατηροῦν εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν στοργῆς καὶ εὐτυχίας.

Ἡ Μαριέττα καὶ ὁ Ἀνδρῆκος δὲν ἐγνωρίζαν οὔτε θωπείας οὔτε φιλήματα. Ὁ πατέρας των, μαραγκός, καὶ ἡ μητέρα των, πλύστρα, θὰ ἤμπορούσαν ἂν ἤθελαν, νὰ τὰναθρέψουν καλὰ. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ πατέρας, κατόπιν καὶ ἡ μητέρα, παρεδόθησαν εἰς τὸ κρασί, εἰς τὴν μέθην, καὶ ἀπὸ πτώσεως εἰς πτώσιν, ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ βάραθρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τίποτε πλέον δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τοὺς ἐξεγείρῃ!

Ἀνίκαναι τὴν νὰ ἐργασθῶν, οἱ μέθοσοι σύζυγοι ἐγύριζαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι μαζεύουν κουρέλια, παληοσίδερα καὶ χόρτα, διὰ νὰ τὰ πωλῶν· ἀλλὰ πραγματικῶς διότι ἤθελαν νὰ πομακρύνωνται ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅσα τὸ δυνατόν περισσότερον· πρῶτον διὰ νὰ πίνουν μετὰ τὴν ἔσυχίαν των, καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴν ὑποχρεώνωνται νὰ τρέφουν τὰ παιδιὰ των.

Τὰ μικρά, λημονοῦμενα οὕτω ὀλοκλήρους ἐβδομάδας, δὲν ἐζοῦσαν πλέον παρὰ ἀπὸ ἐλεημοσύνην. Ἐνεδύοντο μὲ ἀποφῶρια κουρελιασμένα, τὰ ὅποια τοὺς ἐδιόρθωνεν ἡ κυρὰ-Φροσύνη, ἡ γειτόνισσά των, ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ποὺ ἐφρόντιζε δι' αὐτά. Ἡ Μαριέττα περιήρχετο τὰ σπῖτια τῆς γειτονίας, ζητιανεύουσα ὀλίγον φωμί. Συχνὰ ὁμως τὰ δυστυχῆ πλάσματα, στρυμωγμένα τὸ ἐν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλον, διὰ νὰ ζεσταίνωνται ὀλίγον, ἐκοιμῶντο χωρὶς

νὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα των τίποτε...

Καὶ ὁμως, ἡ ἀθλία ἐκείνη τρώγλη ἐφωτίζετο ὑπὸ θείας ἀκτῖνος, ἡ ἑποία ἔκαμνε τὸν ἕνα νὰ ὑποφέρει εὐκολώτερα τοὺς πόνους του, καὶ τὴν ἄλλην τὰς κοπιώδεις ἐκδρομὰς της, μετ' ἀνεμόν, βροχῇ ἢ χιόνι . . . Ἦτο ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντος ἀδελφική ἀγάπη, τὴν ὁποίαν τὰ ἐγκαταλείμμενα παιδιὰ ἡσθάνοντο ἀμοιβαίως.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

[Εἰς τὴν Αὐτοβιογραφίαν τοῦ διασημοῦ ἀμερικανοῦ οὐμοριστοῦ Μάρκ Τουαῖν ὑπάρχει τὸ κατωτέρω χαριτωμένον κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι εἰμπορὺν νάναγνῶσιν μὲ ἀπλάνην καὶ εἰς νεαρὴ ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε ἀνάμνησις ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Σούζης, τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ συγγραφέως, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς εἰς τῆς εἰχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσουν εἰς ἡλικίαν εἰκοσιεσσάρων ἐτῶν.]

Ὅταν ἡ Σούζη ἦτο ἐπὶ τὰς ἐτῶν, πολὺς φορὲς ἡ μητέρα της τῆς ἔλεγε : «Ἐλα, Σούζη, δὲν κάνει νὰ κλαῖς γιὰ τόσο μικρὰ πράγματα.»

Αὐτὸ ἐγένινε ἀφορμὴ μεγάλης σκέψεως διὰ τὴν μικρὰν Σούζην. Ἐρράγιζεν ἡ καρδουλά της διὰ πράγματα ποῦ τῆς ἐφαίνοντο τρυφερά δυστυχήματα, διὰ τὸ σκάσιμον ἑνὸς παιγνιδίου, διὰ τὴν ματαίωσιν μιᾶς ἐκδρομῆς ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ, διὰ τὸ ποντίκι ποῦ εἶχεν ἐξημερώσῃ καὶ ποῦ ἔπαιζε μαζὶ του, καὶ τῆς τὸ εἶχε πνίξῃ ἡ γάτα... Καὶ τώρα νὰ ἐμνησθῶν ἐξάφνου ἀπὸ τὴν μητέρα της ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν μικρὰ πράγματα!

Μὰ γιατί; Πῶς μετρεῖται τὸ μέγεθος τῶν συμφορῶν; Ποῖος εἶνε ὁ κανὼν; Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος τρόπος, διὰ νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰ μεγάλα ἀπὸ τὰ μικρά. Ποῖος νόμος κυβερνᾷ αὐτὰς τὰς ἀναλογίας;

Ἐσκέφθη διὰ πολὺν καιρὸν τὸ πρόβλημα σοβαρά. Ἐβαλε τὰ δυνατόν της νὰ τὸ λύσῃ, δύο, τρεῖς ἡμέρας ἐσπλόγιζετο, ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ἦτο δυνατότερον της καὶ τὴν ἐνίκησε. Ἐπιτέλους κατέθεσε τὰ ὅπλα καὶ ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ τὴν μητέρα της :

— Μαμμά, ποία εἶνε λοιπὸν τὰ μικρὰ πράγματα;

Ἡ ἐρώτησις, εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐφάνη ἀπλουστάτη. Πρὶν ὁμως ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις, ἀπρόοπτοι δυσκολαὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μητέρας. Αἱ δυσκολαὶ ἐμεγάλοναν, ἐπλήθαιναν. Ὅπως ἐνίκησε τὴν κόρην, τὸ πρόβλημα ἐνίκησε τώρα καὶ τὴν μητέρα. Καὶ ἡ προσπάθεια τῆς λύσεως ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

Τότε ἡ Σούζη ἐδοκίμασε νὰ διευκολύνῃ τὴν μητέρα της μ' ἕνα παράδειγμα. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ μητέρα ἐτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ ἐμπορικά,

καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπρόκειτο νὰ γοράσῃ καὶ τῆς Σούζης ἕνα ψεύτικο ρολόγι, ποῦ τῆς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ πρὸ καιροῦ.

— Ἀν' ἐξοχούσας τὸ ρολόγι, μαμμά, αὐτὸ θὰ ἦταν μικρὸν πράγμα;

Δὲν τὴν ἐμελε διὰ τὸ ρολόγι, διότι ἤξευρε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ μητέρα της δὲν θὰ τὸ λησμονοῦσε. Ἠλπίζε μόνον, ὅτι ἡ ἀπάντησις θὰ ἔλθῃ τὸ πρόβλημα ποῦ ἐβασάνιζε τὸ μικρὸν της κεφαλάκι.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίς ἐματαιώθη φυσικὰ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἕνα δυστύχημα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐκτιμηθῇ, νὰ μετρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπείρως, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρει. Παράδειγματος χάριν, τὸ χαμένον στέμμα ἑνὸς βασιλέως εἶνε σπουδαῖον πρᾶγμα διὰ τὸν βασιλέα, δὲν ἔχει ὅμως καμμίαν σημασίαν δι' ἕνα παιδί. Τὸ χαμένο παιγνίδι εἶνε διὰ τὸ παιδί μεγάλο ζήτημα· εἰς τὰ μάτια ὁμως τοῦ βασιλέως, δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ νὰ χαλάσῃ κανεὶς τὴν καρδίαν του.

Ἐπιτέλους, μητέρα καὶ κόρη ἐφθασαν εἰς ἕνα συμπέρασμα, ποῦ ἐβασίλειε εἰς τοὺς ἀνωτέρω συλλογισμοὺς· καὶ ἔτσι ἐπετράπη εἰς τὴν Σούζην νὰ μετρή τὰ δυστυχήματά της μετὰ τὸ ἰδικόν της μέτρον.

ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΣΠ. ΖΑΧΑΡΙΤΣΑΣ

Βραβευθείς

ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμον Λαφροστεφανωμένον Ἀρμα

Εἰς τὸν 111ον Διαγωνισμόν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ἐδε Διάπλαιν 1909, σελ. 251]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 117^{ος}

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1910

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιούται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν, ἢ θὰ λάβουν ἐν τῷ μεταξῷ, ψευδώνυμον διὰ τὸ 1910, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10,—εἰς γραμματόσημον,—οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων, αἱ ἑποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσώτεροι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαβεβαίωσιν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθές του ὄνομα :

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβαίω τὴν Διάπλαιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀνέγραψα ἀλλοτρίως ἐκ χειρὸς ἄλλου, ὅτι ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτός τῶν Δημῶδων καὶ ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), λεγομένην παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλαιν σχηματίσῃ βάσιμον ὑπόνοιαν δι' ἑμὲν συλλογῇ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἀναντιῶν), εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἶτε ὑπεξαίρεσις, εἶτε ἐκνοήτως παραχωρηθῆς, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεῖται—ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1909—αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητὴς νὰ καταγγέλλῃ δὲς ἐξ αὐτῶν ἢθελε τυχὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προσερχόμενος ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένην. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὠρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειώσῃ δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιεῖσθαι ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τοῦτ' βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν των βραβεῖων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψεαι κλοπιμαῖα Ἀσκήσεως ἐκαστῆς συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θαφαιρῶν ἰσὸς ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶνε ὅσην τὸ δυνατόν πλήρη· νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἶδους καὶ καθ' ἑνὴν τῶν δημοσιεῖται συνήθως εἰς τὴν Διάπλαιν. Ὅπως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐάν ἦρκετο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μετὰ ἀρχαίας λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὁρθα ἂν εἶνε, θεωροῦνται ὡς λανθασμέναι.

8.—ἈΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις της. Ἀσκήσεις ἀνευ λύσεων ἀποκλείονται.

9.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσῃν ἢ παραλείψῃν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἷανδήποτε ἡλικίαν ἂν ἔχουν.

10.—Αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καυτογραμμῆναι καὶ ἀνὰγνωστοι, εἰς μεγάλη τετράδια, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται

τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενωγράμμενα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλὰθι.

11.—Αἱ συλλογαὶ ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 117ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. (Εἰμπορεῖται νὰ τὰς στείλῃτε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά).

12.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α'. Ἐξήμενίας τοῦ 1910, θὰ δημοσιεῖται εἰς τὴν «Διάπλαιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων παρὸντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἐξήμενίας θὰ δημοσιεῖται τὰ ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός διὰ τὴν Β' Ἐξήμενίαν τοῦ 1910. Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβεῖων, (φύλ. 1ον, σελ. 10). ΤΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 115ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεῖται πρὸς εὐχρῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιεῖσθαι ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρῶτα φύλλα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς ἀναγγέλλει εἰς τὴν μικρὰν Λιλήν ὅτι ἀπέκτησε ἀδελφὴν.

—Τὴ χαρά μου! ἀναράζει ἡ Λιλή. Καὶ ἀμέσως στρεφόμενὴ πρὸς τὸν μπαμπᾶ της, ἐρωτᾷ :

—Τὸ ξέρει ἄρα γὰρ ἡ μαμμά; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἕλληνας

Δύο μικροὶ φίλοι, εἰς τὸν λιμένα, μένουσιν ἐκθαμβοὶ ἐνώπιον ἑνὸς παμμεγίστου θωρηκτοῦ.

Ὁ πρῶτος :—Εἶνε, ξέρεις, καινούργιο, μάλιστα ἐνός ἔτους.

Ὁ δευτέρος :—Καὶ ποῦ νὰ γίνῃ τρεῖς ἐτῶν!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σεντεμέντο Πουλὶ.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας :

—Καὶ γιατί ἐδάχασε ἡ Εὐὰ τὸ μῆλο, Ζαχαρία;

—Γιατί δὲν εἶχαν βγῇ τότε τὰ μαχαίρια, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαρομάχου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΥΜΝΟΣ

Ὁ Διεθνὴς ἢ Διεθνὴς Ὑμνος, ὁ δημοσιευόμενος εἰς τὴν 399 σελίδα, ψάλλεται κατὰ τὸν γνωστὸν ἦχον τοῦ Ἀγγλικοῦ Ὑμνου, ὁ ὅποιος εἶνε ὁ ἴδιος μετὰ τὸν Γερμανικόν καὶ Ἀμερικανικόν. Ἡ «Ἐρευνα», ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν ἦχον, λέγει ὅτι «ἡ προῖοντα ἐνότης μεταξὺ τῶν Ἐθνῶν, ἀπῆλθε ἕνα διεθνικόν Ὑμνον, ὑπενωμίζοντα τὸ ἴδιον, πρὸς τὸ ὅποιον ἡ Ἀνθρωπότης προδῆλως τείνει.» Πρῶτην φοράν ἐφάλη τὴν 4 π. Ἰουλίου, εἰς τὸ Ἀουδινόν, ὑπὸ τῆς διαστροφῆς Παλλίδος αἰδοῦ Ἀμῦ, καὶ ἡκούσθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ χιλιῶν ἀκροατῶν.

Τὸν δημοσιεύω χάριν περιέργειας. Ἡ ὁσιότης του, τῶν ὁντινὰ θὰ ἦτο καλλίτερα εἰς τὴν στήλην τῶν «Νέων καὶ Περιέργων» ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων, ποῦ θὰ ἔχωμεν προσερχῶς.

Διότι ὅσον οἱ ἀληθεῖς ἀδελφοὶ μας δὲν εἶνε ἀκόμη «αὐτόνομοι», καὶ ὅσον εἰς τὴν Ἀνατολήν δὲν ἐπικρατεῖ ἕνας Πολιτισμός καὶ παντοῦ Ἀνθρωπισμός, ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ ψάλλωμε, ἄλλου εἶδους ὕμνους καὶ νὰ ἔχωμεν ἄλλο Ἰδανικόν...

Ὅσοι μοῦ ἐστεῖλατε Ἀσκήσεις σας πρὸς δημοσίευσιν καὶ σὰς ἔλεγα ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς, καὶ μ' ἐρωτοῦσατε πότε θὰ εἶνε, —ἰδοὺ ὁ καιρὸς ἦλθε! Διαβάστε τὴν ἀνωτέρω προκήρυξιν τοῦ 117ου Διαγωνισμοῦ, καὶ συμμορφώθητε.

Πλοίαρχε Νέμης, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰς πληροφορίας καὶ δι' ὅσα ἐνθουσιώδη γράμμαις ἀπὸ εἶδες τὴν «Φωτεινὴν Σάντην» του εἰς τὸ θέατρον τῆς Πόλεως σας. Τὸ σταλὲν ὠραιότατον καὶ θὰ δημοσιεῖται.

«Φαντάζομαι τὴν χαρὰν τῶν φίλων σου, —μοῦ γράφει κατενοουσιάζοντ' ἡ Ὀλβία, —ἅμα ἐδιδάσαν διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Εἶνε σὰν καὶ ποῦ τὸ ἐπιθυμοῦσαν κρυφά, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὸ πῶν, καὶ τὸ ὅποιον ἔφαρνα τοὺς δίδεται.» Ἐτσι, ἀκριβῶς!

Ἐννοῶ τὰς διακεδασίας καὶ ἐπισκέψεις, Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, ἀλλὰ τὴν ἐντροπὴν σου δὲν τὴν ἐννοῶ διόλου. Τί σημαίνει ἂν δὲν κατ' ὠρθότατος ὡς τώρα νὰ ξεσπάσῃς ἀποτελεσματικῶς; Ἐμὲν μοῦ φάνει ὁ ζήλος σου καὶ αἱ παντοειδεῖς σου ἐνέργειαι. Ἐπειτα —κάποτε θὰ ἐπιτύχῃς, δὲν γίνεταί!

Ἀνάντης Στέφανος, εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὸ ξεσπάθωμα, τὸ ὅποιον θὰ ἔχῃ καὶ συνέχειαν. Ἡ Σελὶς Συνεργασίας ὁποτελῇ μέρος τοῦ ὀκτασελίδου φύλλου. Ἐάν, ὡς ἐλπίζω, τὸ ξεσπάθωμα φέτος θὰ εἶνε ζωηρόν, θὰ ἔχωμεν πολὺ συχνὰ δωδεκάσελιδα φύλλα.

Στρατηλάτα τῆς Ἀσίας, τὸν κατάλογον τῶν Εὐσήμεων πρέπει νὰ τὸν στείλετε ἀπὸ ἐκδοῦ καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου, διὰ νὰ συμπεριλάβετε καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ὑπάρχοντα τυχόν Εὐσημα.

Ἡσιώτικον Ἀεράνι, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν φίλον ποῦ μοῦ ἐσώστης. Καὶ τέτοια εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς διὰ τὴν «Σελίδα Συνεργασίας» καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις. Ἀμα εἶνε ὠραῖον, θὰ δημοσιεῖται. Καλὰ λέγεις ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Σελὶς ἀποτελεῖ ἕν βραβεῖον διὰ τοὺς συνδρομητάς.

Ἐλαφὲς τῆς Αἰγύπτου, λέγουσιν ὅτι φέτος θὰ ἔχωμεν πολὺ ἥπιον χειμῶνα. Ἀλλὰ... ποῖος ἐγγυᾶται; —Ἐτσι λοιπόν, γράφει μοῦ κάπου-κάπου ὅλοι δὲ ἔχουν μαθήματα.

Νὰ σοῦ γράψῃ ἡ βαπτιστικὴ... κούκλα, Ζιζὰ Χανούμ. Τὸ ἐννοῶ, ἅμα ἔχῃ κανεὶς τέτοια χαριτωμένα ἐξαδελφάνια,μπορεῖ νὰ μὴν τοὺς κάμῃ τὸν παπὰ καὶ τὸν κουμπάρ στα κουκλοπαίδια τους; Χαίρετίς μοῦ τὴν Τραλλιανὴν Ἠχώ.

Οἱ ἔχοντες λαμβάνειν βραβεῖον τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπάθωματος, εἰμπορὺν νὰ διαθέσουν μέρος αὐτοῦ ἢ καὶ ὅλον, διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον τοῦ 1909.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

